

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA 4.

PAVEL GOLIA:

IZ KNJIGE: „VEČERNA PESMARICA“.

POGOVORI Ž NJIM.

1.

Jaz sem iskal povsod Tvojo dobroto,
jaz Tebe v trdni veri sem iskal,
da mi v oči bo žar Tvoj zasijal,
pa bom prebrodil mrak, mladosti zmoto — —

Ko si od mrtvih vstal, zvečer v soboto,
sem stopil ves ponižan, razoglay
v Tvoj svetli hram. Povej, zakaj izgnal
s pogledom zmagovavca si siroto?

In blodil sem po ulicah temnih
in vračal sem se truden. Nad ležiščem
drhtel je vse noči brez sna moj vzdih.

In zopet tavam, zopet Tebe iščem,
dobroto Tvojo in skesan in tih
umiram brez tolažbe za svetiščem.

2.

Široko bila so odprta vrata
v svečano razsvetljeni, polni hram.
Poklekniti utrujenim nogam
desetega preganjanega brata?

Ne, to bi bila gesta nemožata.
 In sploh, za nič uporstva ne prodam,
 kaj ne, brhka čarovnica, madame,
 opojnih čarov in omam bogata?

Široko bila vrata so odprta,
 valjale so se tolpe verujoče
 pred Tabo — — A takrat, tam, sredi vrta

Getzemani, a? . . . Oče, če je le mogoče — —
 O Ti si malodušen bil na samem.
 Daj, brat, da Te poljubim in objamem!

3.

Pred Tabo so se zvijali kot črvi
 nesrečneži brez krova in brez kruha;
 psovali so molče Te v svoji krvi
 milijoni, žrtve blaznega napuha;

obešenci so kleli Te na vrvi
 in mnoga ustna, od trpljenja suha
 je sikala, da si med krivci — prvi;
 ušesa Tvoja so ostala gluha.

In spomnil sem se, da v začetku sivem
 svobodno voljo si človeku dal.
 On je v brezumju nepreračunljivem

zagrnil lepi svet Tvoj v prt krvav.
 Zdaj vidim, da dolžijo Te po krivem.
 Ne, ne, verig nam nisi Ti koval — —

ODREŠENIKA NI — —

Za meglami gorijo luči
 samotne, medle, neprijazne,
 kot da jih težka krivda muči.
 In vlažne ulice so prazne.

Oprezno plazi se stopinja
brezdomca po grobišču mladoletja.
Za meglo zadnja nadá izginja.
In ni zavetja.

In ni Odrešenika,
ko se prijatelj in otrok Njegov
izgnan in opljuvan potika
v razdvoju sred grobov — —
Odrešenika ni,
ko ga prijatelj in otrok Njegov
roti in prosi sred noči — —
Toda on pride z zarjo dneva.

Oprezno stopajo koraki
in kot v mrtvašnici odmeva
obup prestrašenih stopinj po tlaki — —

NI VEČ SOLNCA — —

Ni več solnca ne višav.
Mrzli čas je nad dobrovo
težke pajčolane stkal
in pobral
ž njive zadnjo zelenjavo.
Neprijazen veter blodi
po poljani prazni,
splašene prikazni
žugajo prirodi,
da se v strahu in bojazni
krči ji srcé — —

Ni več solnca ne daljav.
Hribi tonejo v meglah, goré
so zastrte
v sive prte.
Včasih cele dni dežuje
in zvečer ni zvezd ne lune.
Gozd o smrti premišljuje,
zapustile so ga zlatokljune
pevke ter odjadrale na jug — —

Ni več upanja ne vere,
 in nič lepega več ni.
 Tudi Tebe so ubili
 tam v Galiciji, moj drug.
 Polne so trpljenja mere.
 Porogljivo se reži
 mukam ljudstev tolsto lice
 sitih propovednikov nasilij.
 Ne dobrote ne pravice
 ni več. In tudi Bog se nas ne usmili.

*Ni popolnoma zamegljeno; a še jasnije naj i
 Fred. 27/4 95*

IVAN ALBREHT:

OD VSEGA, KAR ŽIVLJENJE NUDI.

Od vsega, kar življenje nudi,
 je srce trudno — in najlepše se mu studi ---
 in slehrno hotenje tone v klic prebeden:
 «Kje je zakriti, večno lepi Eden?»

Dejal je ta: «V zaničevanju, v boli.»
 A oni spet: «V prešernosti oholi.»
 Nekdo ga išče v zemlje skriti grudi,
 ta sluti v Kristu ga, a drugi v Budi.

V ta kaos blodnje in laži vkovana duša
 trepeče sama nad neznanim svetom,
 vzdrhteva, išče, čaka in posluša...

In tu: glas čisti, jasni, nezastrti,
 ki srce s srčnim mu sledi poletom,
 ker vse razjasni, reši — glas ljubeče smrti.

